

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.04.2009, sp. zn. 29 Odo 988/2006, ECLI:CZ:NS:2009:29.ODO.988.2006.1

Číslo: 50/2010

Právní věta: O nepřezkoumatelný rozsudek jde zásadně i tehdy, není-li v něm vysvětleno, proč soud při formulaci skutkových závěrů vyšel i z důkazů, které provedl, ačkoliv nešlo o důkazy, které řádně a včas poučení účastníci označili ve sporu probíhajícím v režimu zákonné koncentrace řízení nejpozději do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo (§ 118b odst. 1, věta první, o. s. ř.).*

*) Jde o výklad § 118b odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 30. 6. 2009.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.04.2009

Spisová značka: 29 Odo 988/2006

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem ze dne 27. 4. 2005 M ě s t s k ý s o u d v P r a z e n a z á k l a d ě ž a l o b y J. D., podané vůči správce konkursní podstaty úpadkyně Č. banky, a. s. - v likvidaci (dále též jen „banka“), určil, že pohledávka žalobce, přihlášená do konkursního řízení vedeného na majetek úpadkyně, se považuje za zjištěnou co do nároku, důvodu a výše v částce 1 124 499,78 Kč.

Soud při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

1/ Žalobce uzavřel s bankou dne 15. 4. 1994 smlouvu o vkladovém účtu s výší vkladu 1 200 000 Kč. Šlo o termínovaný vklad na dobu 24 měsíců.

2/ Rozhodnutím České národní banky ze dne 17. 11. 1995 bylo pozdější úpadkyni odňato povolení působit jako banka.

3/ Podle žádosti o převedení finančních prostředků ze 30. 1. 1996, podepsané žalobcem, požádal žalobce banku, aby částka 1 142 681,43 Kč (dále též jen „žádost z 30. 1. 1996“) byla z jeho vkladového účtu převedena na jiný účet u pozdější úpadkyně, jehož majitelem byl J. H.

4/ Transakce označená pod bodem 3/ se podle záznamů pozdější úpadkyně uskutečnila již 26.

1. 1996 a k 24. 9. 2002 byl na vkladovém účtu žalobce vykazován zůstatek 10 252,92 Kč.

5/ Městský soud v Praze prohlásil dne 28. 6. 1996 konkurs na majetek banky.

Na tom to základě soud uzavřel, že:

1/ Banka již 26. 1. 1996 nebyla oprávněna transakci uskutečnit, neboť takový postup byl v rozporu s ustanovením § 35 odst. 2 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách.

2/ Převod peněžních prostředků je neplatný i proto, že v době, kdy se uskutečnil (26. 1. 1996) nebyl dán platný příkaz k převodu (ten je datován až 30. 1. 1996).

K odvolání žalované V r c h n í s o u d v Praze rozsudkem ze dne 23. 2. 2006 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé.

Odvolací soud dovodil, že:

1/ Není správný názor soudu prvního stupně o rozporu transakce s ustanovením § 35 odst. 2 zákona o bankách. Bankovní operace spočívající v převodu peněžních prostředků z jednoho účtu banky na jiný účet vedený u téže banky není přijímáním vkladů ani poskytováním úvěrů ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) a b) zákona o bankách. Mohlo by jít o další činnost banky, plynoucí z § 3 zákona o bankách; i v tomto ustanovení je však míněna činnost banky navenek (ve vztahu k subjektům, s nimiž může banka navazovat právní vztahy). Popsaná transakce takovou další činností banky není a odnětím povolení působit jako banka nebylo pozdější úpady odňato právo vykonávat vnitřní bankovní operace (převod finančních prostředků z účtu na účet).

2/ Žalovaná neprokázala, že bankovní operace, kterou byly peněžní prostředky odepsány 26. 1. 1996 z účtu žalobce, se uskutečnila na základě právního úkonu oprávněného subjektu (že 26. 1. 1996 byl dán příkaz k převodu). Uvedený převod tedy banka uskutečnila bez příkazu žalobce, aniž šlo o případ, kdy by to bylo možné.

K tvrzení žalované, že bankovní operace byla provedena na základě příkazu z 30. 1. 1996 právě až 30. 1. 1996 a že k datu 26. 1. 1996 byla evidována omylem počítačové techniky, odvolací soud nepřihlédl, uváděje, že jde o novou skutečnost, uplatněnou až v rámci prvního odvolacího řízení (str. 8 odst. 1 napadeného rozhodnutí). V této souvislosti odvolací soud poukázal na to, že řízení podléhalo zákonné koncentraci ve smyslu § 118b zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), o čemž se účastníkům dostalo poučení v předvolání k prvnímu jednání ve věci (str. 6 odst. 2 napadeného rozhodnutí).

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., namítajíc, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 o. s. ř., tedy že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/) a že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a požadujíc, aby

Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V mezích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. dovolatelka soudům nižších stupňů vytýká, že žádost z 30. 1. 1996 nesprávně hodnotily (v rozporu s ustanovením § 709 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku ve znění platném k 30. 1. 1996), ve spojení s dohodou uzavřenou mezi žalobcem a J. H. 26. 1. 1996, ačkoliv neměla pro věc význam a ačkoliv tento důkaz byl uplatněn a proveden v rozporu s ustanovením § 118b odst. 1 o. s. ř.

Odvolacímu soudu dovolatelka dále vytýká, že v intencích § 266 obch. zák. nezkoumal (co do následného chování stran) právní úkon, jímž žalobce 15. 5. 1996 uplatnil u banky v likvidaci (dle § 73 obch. zák.) svou pohledávku, uváděje, že k 22. 3. 1996 tato pohledávka činí 10 053,08 Kč.

Dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř. je podle dovolatelky dán proto, že v usnesení ze dne 7. 10. 2004 (jímž zrušil první – zamítavý – rozsudek soudu prvního stupně ze dne 17. 3. 2004) nerespektoval ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. a přikázal soudu prvního stupně doplnit dokazování ve smyslu podání žalobce ze 7. 6. 2004. Toto pochybení pak odvolací soud nenapravit ani v napadeném rozhodnutí.

Dovolatelka dodává, že byl-li správný postup, jímž odvolací soud ve zrušujícím usnesení ze 7. 10. 2004 uložil soudu prvního stupně zkoumat rozpor v datech (26. 1. a 30. 1. 1996), pak měl v souladu s článkem 96 odst. 1 Ústavy České republiky zachovat rovná práva i jí; mělo být respektováno její právo na spravedlivý proces garantované článkem 36 odst. Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“) a článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (dále též jen „Úmluva“). To se mělo projevit tím, že soud prvního stupně vyhověl její žádosti o provedení důkazu posudkem znalce z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, specializace programové vybavení, což se nestalo; nápravu nezjednal ani odvolací soud.

A konečně dovolatelka tvrdí, že soudy o věci rozhodly, nerespektující ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). Žalobce totiž jako důvod pohledávky v přihlášce ani při přezkumném jednání neuvedl, že banka dne 26. 1. 1996 bez jeho příkazu převedla částku 1 142 687,43 Kč na jiný účet.

N e j v y š š í s o u d napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. O případ uvedený pod písmenem b) nejde (zrušující usnesení odvolacího soudu ze 7. 10. 2004 neobsahovalo závazný právní názor, jenž by byl důvodem „jiného“ rozhodnutí soudu prvního stupně). Nejvyšší soud však shledává dovolání přípustným dle písmene c) pro po posouzení výkladu ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř., když napadené rozhodnutí je potud v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu.

Dovolatelka sice váže argumentaci týkající se § 118b o. s. ř. k dovolacímu důvodu uvedenému v § 241a odst. 1 písm. a) o. s. ř., tam, kde rozhodnutí odvolacího soudu spočívá v rovině právní na výkladu (interpretaci) procesní normy (jako v tomto případě, kde byla obrana dovolatelky zčásti odmítnuta s poukazem na hranice sporu vytyčené aplikací § 118b o. s. ř.), je však kritika těchto závěrů z obsahového hlediska kritikou správnosti právního posouzení věci.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Zákonem č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl s účinností od 1. 1. 2008 zrušen zákon o konkursu a vyrovnání (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona (a tudíž i pro spory vedené na jejich základě) použijí dosavadní právní předpisy, tedy i občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2007.

Podle ustanovení § 118b o. s. ř. (v rozhodném znění) ve věcech ochrany osobnosti podle občanského zákoníku, ve věcech ochrany proti uveřejňování informací, které jsou zneužitím svobody projevu,

slova a tisku, popřípadě ochrany práv třetích osob podle právních předpisů o hromadných informačních prostředcích, ve sporech vyvolaných konkursem a vyrovnáním, o základu věci ve sporech o ochranu hospodářské soutěže, o základu věci ve sporech o ochranu práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním, o základu věci ve sporech z porušení nebo ohrožení práva na obchodní tajemství a v dalších případech stanovených zákonem mohou účastníci uvést rozhodné skutečnosti o věci samé a označit důkazy k jejich prokázání nejpozději do skončení prvního jednání, které se v nich konalo; k později uvedeným skutečnostem a důkazům se nepřihlíží. To neplatí, jde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly (vznikly) po prvním jednání nebo které účastník nemohl bez své viny včas uvést (odstavec 1). O povinnostech podle odstavce 1 a o následcích nesplnění těchto povinností musí být účastníci poučeni v předvolání k prvnímu jednání ve věci (odstavec 2).

Není pochyb o tom, že předmětný spor (o určení pravosti pohledávky) je sporem vyvolaným konkursem (srov. shodně i stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2007, [Opjn 8/2006](#), uveřejněné pod číslem 74/2007 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek), podléhajícím režimu zákonné koncentrace řízení ve smyslu § 118b o. s. ř. Na tomto úsudku založil své úvahy i odvolací soud, jenž rovněž vyšel z toho, že předpoklady aplikace posledně označeného ustanovení byly v souvislosti s poučením, jehož se účastníkům dostalo v předvolání, splněny ke dni, kdy proběhlo první jednání před soudem prvního stupně (20. 6. 2003).

Přítom dále platí, že i v režimu zákonné koncentrace řízení podle § 118b odst. 1 o. s. ř. není soud zbaven povinnosti provést i jiné (než účastníky navržené) důkazy, jestliže potřeba jejich provedení vyšla v řízení najevo (§ 120 odst. 3 o. s. ř.). Zákonná koncentrace řízení omezuje soud v rozsahu těchto aktivit potud, že může brát v úvahu jen takové důkazy, jejichž potřeba provedení vyšla najevo do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 28/2009 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek – dále též jen „R 28/2009“).

Jak se přitom podává ze spisu, do skončení jednání, jež se konalo 20. 6. 2003 (dále též jen „první jednání“) uplatnili účastníci v řízení následující tvrzení a nabídli soudu následující důkazy:

A/ Žalobce tvrdil, že :

1/ Uzavřel s bankou dne 15. 4. 1994 smlouvu o vkladovém účtu s výší vkladu 1 200 000 Kč a úrokovou sazbou 15 % ročně, s dobou trvání vkladu na dobu 24 měsíců.

2/ Vzhledem k tomu, že 15. 12. 1995 odňala Česká národní banka pozdější úpadkyni bankovní licenci, byla z žalobcova vkladového účtu převedena částka 100 000 Kč do Fondu pojištění vkladů (dále též jen „Fond“), přičemž tuto částku již obdržel.

3/ Dále obdržel částku 10 252,92 Kč, takže dlužná částka v současnosti činí 1 124 499,78 Kč.

4/ 17. 4. 1998 přihlásil pohledávku do konkursu vedeného na majetek úpadkyně.

5/ Žalovaná jej dopisem z 26. 9. 2002 vyzvala, že jeho pohledávka, přihlášená do konkursu ve výši 1 134 752,70 Kč, byla co do nároku a právního důvodu v plném rozsahu popřena, s tím, že částka 10 252,92 Kč byla převedena na Fond k výplatě zahájené 14. 6. 1999 a částka 1 124 499,78 Kč byla započtena. Současně jej žalovaná vyzvala, aby do 30 dnů podal u Městského soudu v Praze žalobu na určení svého práva.

K tvrzením ad 1) až 5) (obsaženým v žalobě č. l. 1-3) žalobce tamtéž nabídl k důkazu:

1/ smlouvu o vkladovém účtu 15. 4. 1994,

2/ přihlášku pohledávky ze 16. 4. 1998 a

3/ dopis žalované z 26. 9. 2002

Dále navrhl (tamtéž) provedení důkazu:

4/ výsledkem účastníků a

5/ konkursním spisem úpadkyně.

B/ Žalovaná založila svou procesní obranu na tvrzení, že:

1/ Výzva k podání žaloby byla žalobci doručena 7. 10. 2002.

2/ Žádostí z 30. 1. 1996, žalobcem podepsanou a předloženou pozdější úpadkyni k provedení, požádal žalobce pozdější úpadkyni, aby z identifikačního (technického) účtu k jeho vkladovému účtu převedla na splátkový účet patřící J. H., částku 1 142 681,43 Kč.

3/ Důvod žádosti z 30. 1. 1996 nebyl pro banku právně významný, přičemž poté, co tuto částku na označený účet převedla, započel J. H. tuto částku proti části pohledávky, kterou za ním měla banka. Proto žalovaná při přezkumném jednání uvedla jako důvod popření započtení pohledávky.

4/ Realizace žalobcovy žádosti z 30. 1. 1996 nebyla v rozporu s tím, že pozdější úpadkyně byla k 1. 2. 1996 bankou bez licence (protože Česká národní banka změnila rozhodnutím ze dne 17. 11. 1995 předmět jejího podnikání tak, že jím jsou činnosti nezbytné k vypořádání pohledávek a závazků společnosti) a okamžikem realizace žádosti z 30. 1. 1996 žalobcova pohledávka vůči pozdější úpadkyni zanikla.

K tvrzením ad 1) až 4) (obsaženým ve vyjádření k žalobě č. l. 9-11) žalovaná tamtéž nabídla k důkazu:

1/ smlouvu o vkladovém účtu z 15. 4. 1994

2/ výzvu k podání žaloby (onen dopis z 26. 9. 2002),

3/ dodejku o doručení výzvy,

4/ Žádost z 30. 1. 1996,

5/ „sestavu za období“ z 24. 9. 2002, k účtu č. 0002025973,

6/ „sestavu za období“, ze 4. 10. 2002, ke splátkovému účtu č. 1281/4100a

7/ výpis z obchodního rejstříku týkající se banky.

V průběhu prvního jednání, které se ve věci konalo, žalobce rozšířil svá tvrzení jen o prohlášení, že žádost z 30. 1. 1996 nepodával a tato ani nebyla realizována.

Žalovaná v průběhu prvního jednání, které se ve věci konalo, rozšířila svou obranu o tvrzení, že žalobce si byl v roce 1996 vědom toho, že nemá pohledávku ve výši uplatněné přihláškou a žalobou, k čemuž nabídla k důkazu podání z května 1996, jímž žalobce uplatnil u banky v likvidaci pohledávku pouze ve výši 10 053,08 Kč.

K tomu navrhla doplnit dokazování listinou z 29. 5. 1996, kterou žalobce přihlašoval svou pohledávku v rámci likvidace pozdější úpadkyně.

Jiné návrhy na doplnění dokazování při tomto jednání vneseny nebyly.

Soud prvního stupně pak v rámci celkem sedmi jednání, která se před ním konala, provedl dokazování:

- 1) smlouvou o vkladovém účtu 15. 4. 1994,
- 2) výzvou k podání žaloby (dopisem z 26. 9. 2002),
- 3) dodejkou o doručení výzvy,
- 4) přihláškou pohledávky ze 16. 4. 1998 a žádostí z 30. 1. 1996,
- 5) „sestavou za období“, z 24. 9. 2002, k účtu č. 0002025973,
- 6) „sestavou za období“, ze 4. 10. 2002, ke splátkovému účtu č. 1281/4100,
- 7) výpisem z obchodního rejstříku týkajícím se banky (vše při jednání 20. 6. 2003),
- 8) listinou z 29. 5. 1996,
- 9) „průvodním dopisem likvidátora banky z 1. 4. 1996“ (při jednání 13. 8. 2003),
- 10) výsledkem svědka F. P. (při jednání 17. 3. 2004),
- 11) dohodou o splnění závazku třetí osobou z 26.1. 1996,
- 12) dokladem banky z 22. 3. 1996,
- 13) výsledkem žalobce (při jednání 8. 12. 2004),
- 14) rozsudkem Krajského soudu v Praze sp. zn. 5 T 102/2003,
- 15) výsledkem svědka Ing. J. K. (při jednání 25. 2. 2005),
- 16) „závazným pracovním postupem VŘ úseku závazků a pohledávek č. 1/95 ze dne 12. 12. 1995“,
- 17) dopisem banky manželce žalobce z 23. 10. 2005,
- 18) listinou označenou jako „zrušení smlouvy o vkladových účtech“ ze dne 23. 10. 1995 a
- 19) faxovým podáním České národní banky ze 4. 4. 2005 (při jednání 22. 4. 2005).

Soud prvního stupně a po něm ani odvolací soud nevěnovaly ve svých rozsudcích žádnou pozornost zákonným mezím, jež provádění důkazů v této věci kladlo ustanovení § 118b o. s. ř. Přitom je na první pohled zřejmé, že zejména důkazy prováděné soudem prvního stupně poté, co odvolací soud zrušil jeho první rozsudek, nejsou ve smyslu § 118b odst. 1, věty první, o. s. ř. těmi, které k prokázání rozhodných skutečností o věci samé účastníci označili „nejpozději do skončení prvního jednání“, konaného 20. 6. 2003.

Jak Nejvyšší soud vysvětlil v R 28/2009, obecně není vyloučeno, aby v řízení podléhajícím zákonné koncentraci dle § 118b o. s. ř. provedl soud i jiné (než účastníky navržené) důkazy, jestliže potřeba jejich provedení vyšla v řízení najevo (§ 120 odst. 3 o. s. ř.) do skončení prvního jednání, které se ve

věci konalo. Rovněž není vyloučeno (ve shodě s dikcí § 118b odst. 1, věty druhé, o. s. ř.) provádění těch důkazů, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, důkazů, které nastaly (vznikly) po prvním jednání nebo důkazů, které účastník nemohl bez své viny včas uvést.

V takovém případě však požadavku, aby soud v odůvodnění rozsudku uvedl o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.), odpovídá jen takové odůvodnění rozsudku, v němž bude vysvětleno, proč při formulaci skutkových závěrů soud vyšel i z důkazů, které provedl, ačkoliv nešlo o důkazy, které by řádně a včas poučení účastníci označili nejpozději do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo.

Rozsudek, který tomuto požadavku neodpovídá, je nepřezkoumatelný. Navenek se totiž jeví jako rozhodnutí, jímž soud institut zákonné koncentrace řízení v rozporu s kogentní procesní normou ignoruje. Přezkumnou instanci (odvolací soud, dovolací soud) takové rozhodnutí nadto zbavuje možnosti přezkoumat správnost úvahy (v rozsudku neprojevené) o přípustnosti provedení důkazu nad rámec plynoucí z § 118b odst. 1, věty první, o. s. ř.

Provádí-li soud v řízení podléhajícím zákonné koncentraci důkaz nad rámec plynoucí z § 118b odst. 1, věty první, o. s. ř., aniž tento postup v rozsudku zdůvodní, nutně tím posiluje v účastníku řízení, který si je omezení kladených jeho povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti vědom a respektuje je, nežádoucí úsudek o tom, že dodržovat procesní pravidla se nevyplácí a snižuje respekt k právu jako takovému. Takový postup rovněž oslabuje předvídatelnost soudního rozhodování a zejména v rozhodovací praxi odvolacích soudů jej nelze tolerovat.

Dovolatelka má tudíž pravdu, namítá-li, že odvolací soud jí neposkytl stejné (rovné) zacházení jako žalobci. Napadené rozhodnutí, které odmítá její důkazní návrh s poukazem na princip zákonné koncentrace řízení vyjádřený v § 118b odst. 1 o. s. ř. a současně se nevypořádává s tím, proč byly provedeny a jako právně významné hodnoceny další důkazy, jež rovněž nevzešly z důkazních návrhů účastníků řízení přednesených do skončení prvního jednání, které se ve věci konalo 20. 6. 2003, takový dojem nutně vzbuzuje. Dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl tak uplatněn právem.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), napadený rozsudek zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta první, o. s. ř.).

V novém rozhodnutí o věci odvolací soud výslovně uvede, které z těch důkazů, v řízení provedených, aniž je účastníci navrhli do skončení jednání konaného 20. 6. 2003, má za přípustné a proč, a ke kterým z nich podle § 118b odst. 1, věty první, části věty za středníkem, o. s. ř. nepřihlíží, protože přihlížet nesmí. Těmto úvahám pak přizpůsobí i skutkové závěry.

Vzejde-li ze skutkového stavu věci respektujícího principy zákonné koncentrace řízení skutkový závěr, podle kterého žalobce dal bance závazný pokyn, aby z jeho účtu převedla na účet jiné osoby u téže banky spornou částku, pak odvolací soud nepřehlédne při vyhodnocení argumentace spočívající v tom, že převod se uskutečnil dříve (26. 1.), než byl pokyn dán (30. 1.), závěry, jež Nejvyšší soud v obdobné situaci formuloval v rozsudku ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. [29 Odo 632/2005](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 6, ročníku 2007, pod číslem 93.

*) Jde o výklad § 118b odst. 1 o. s. ř. ve znění účinném do 30. 6. 2009.